

Lucas 22:44a

“en in zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger.”

1 hoe Jezus heeft gestreden 2 hoe Jezus heeft gebeden

Gemeente,

Een gevecht, een strijd. Daar gaat het over in onze tekst. Daarvoor moet je in elk geval met zijn tweeën zijn. Of zelfs met twee groepen zijn. Want een gevecht een strijd voer je met iemand. Als je alleen bent kun je niet vechten. Nu lezen wij in onze tekst dat de Heere Jezus in gevecht, in een strijd is. Zelfs in een zware strijd. We zullen wel moeten zeggen, de zwaarste strijd die ooit op aarde gevoerd is. Maar...dan valt wel op: Jezus is alleen. Er is zelfs niemand in de buurt. Hoe kan dat dan? Hoe kun je nou een gevecht, een strijd voeren, terwijl je niemand ziet? Wat voor een strijd is dat dan? En met wie?

Dan moeten we allereerst bedenken dat er ook een onzichtbare vijand is. Soms heeft hij zich zichtbaar gemaakt, ooit in de gedaante van een slang, maar meestal vecht hij onzichtbaar. Inderdaad: de duivel. Met hem voert Jezus strijd. Hevige strijd. Satan wil Hem terug laten gaan. Tegenhouden op Zijn lijdensweg. Daar vecht Jezus tegen.

En dan is er nog iets. Je kunt ook een strijd, een gevecht voeren met jezelf, tegen jezelf. Tegen gedachten in jezelf. Een voorbeeld. Je wilt iets heel graag doen, ergens heel graag naar toe. En dan als het bijna zover is zegt je moeder: nou is de buurvrouw gevallen en ik moet naar haar toe, jij moet echt even op je zusje passen, je kunt niet gaan. Nou, dan voel je in je dat je eigenlijk heel boos wil worden en sjacherijngig. En dan moet je vechten, vechten tegen jezelf, tegen die gedachten, tegen dat boos willen worden. Vechten tegen de zonde in je. Dat is eigenlijk het allerzwaarste vechten dat er is. Zou de Heere Jezus misschien ook zo'n gevecht strijden? Nee, niet tegen zonden die in Hem opkomen, want die had Hij niet en nooit. Maar wel tegen Zijn vlees en bloed. Zoals we zo direct zullen zien.

1 hoe Jezus heeft gestreden

Dus al zien we niemand dan alleen de Heere Jezus, toch heeft Hij zware strijd. Tegen de duivel, tegen Zichzelf. En dan denken we direct aan wat Spurgeon zegt bij deze geschiedenis: wij zien juist hier dat Jezus God en mens is. En heel makkelijk zouden we het Goddelijke zo benadrukken dat we aan het menselijke tekortdoen. Maar een makkelijk benadrukken we het menselijke zoveel dat we aan het Goddelijke tekort doen. Nu, in Getsemané treedt het mens zijn van Jezus op de voorgrond. Maar laten we er zo over spreken en denken dat wij aan het God zijn niet tekort doen.

Jezus is Mens. Dat zien wij hier in Getsemané. Want Hij is bang, beangst. Dat zit ook in dat woord voor strijd, maar de andere Evangelien geven letterlijk aan dat Jezus Zelf gezegd heeft: Mijn ziel is zeer beangst.

Zeer beangst. Waarvoor? Voor zijn sterven, martelingen, kruisdood? Zouden we dan niet al te menselijk over Hem denken spreken? Want hoevelen zijn er niet geweest die martelingen en enorm lijden rustig en kalm gedragen hebben? Voor Indianen was het een eer om martelingen koelbloedig te ondergaan. En vele martelaren hebben martelingen en dood in rust ondergaan, onbevreesd. En zou Jezus dan zeer beangst zijn geweest voor iets wat andere mensen moedig hebben gedragen?

Er moet dus meer zijn. En dat meer is de beker waarover Jezus spreekt in vers 42. De drinkbeker. Die God Hem aanreikt. En dat is de beker die gevuld is met Gods toorn om onze zonden. In alle martelingen en kruisdood zit vermengd de toorn Gods over de zonde. Gods heilig ongenoegen over de zonde. Zoals dat alleen gekend wordt in de hel. Eeuwigdurend de vloek van God gewaar worden. En dat zal Jezus in drie uur over Zich heen krijgen. Dat zal daarin tot uiting komen als Jezus zal zeggen aan het kruis: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Mijn ziel is geheel beangst. Dat is wat: als je daar niet voor vreest, en blindelings naartoe gaat.

En het tweede wat de andere Evangelien beschrijven is dat Jezus heeft gezegd: Mijn ziel is geheel bedroefd, tot de dood toe. En in die woorden klinkt in het Grieks iets door van heimwee. Van een schreeuwen naar God van heimwee. Want deze Zoon was zo gehecht aan Zijn Vader, van eeuwigheid aan Vaders hart. En nu, nu zal Zijn Vader Hem gaan verlaten. Hij zal Zijn Vader moeten missen. Daar schreeuwt heel Zijn hart tegenin: zo innig heeft Hij Zijn Vader lief, Hij kan niet zonder Zijn Vader. Dat is wat: als een mens daar niks ergs in ziet om zonder God te zijn.

En dan komt de duivel op Hem af die fluistert: ga dan ook terug. Laat U niet gevangen nemen, maar ontvlucht het. De satan die fluistert: het is zo erg, het is zo verschrikkelijk, dan kunt U toch niet, dat moet U niet laten gebeuren. En het zondeloze vlees en bloed van de Heere Jezus, juist omdat het heilig is, dat deinst terug voor de toorn van God en dat vreest voor de Godverlatenheid. In zware strijd zijnde: want Jezus is op weg naar de toorn van God en de hel, satan verschrikt Hem, Zijn vlees en bloed krimpt ervoor ineen. En in zware strijd zijnde.

Staat dat dichtbij ons, gemeente? Hoezo? Nou, omdat dat van ons ook geldt! Wij zijn als kinderen des toorns ter wereld gekomen en op weg naar de toorn van God. Wij zijn van nature reizigers die elke dag van hun leven dicht bij de Godverlatenheid, de hel komen. Daarheen zijn wij op weg. Op reis op een doodlopende weg die eindig voor een immense diepe afgrond in de bergen. Stel je voor, dat je daar nooit enige vrees voor gehad hebt in je leven. En dat je nooit bent teruggedeinsd voor dat ontzaglijke

dat een eeuwige Godverlatenheid je wacht. En je leeft en reist blindelings verder. Of je denkt bij jezelf: och, ik heb wel wat om me op te vangen: ik ben gedoopt en kerkelijk, ik draag mijn steentje bij aan het gemeentelven, ik vind het belangrijk om goed te doen, ik heb goede voornemens, dat vang me wel op. Alsof dat je boven het ravijn van vasthouden. Alsof je aan jezelf zou kunnen vasthouden als je valt. Vreselijk als je daar waar Jezus zeer beangst en schreeuwen om God toeging, als je daar als mens gerust en kalmpjes naar toe gaat. Totdat je ontwaken zult als het te laat is. Eeuwig beangst en eeuwig schreeuwend naar God zonder ooit een einde. Dit wacht ieder die voor eigen rekening zal leven en zal sterven. Een eeuwig Gethsemané.

Als God werkt dan ga je er iets van zien en doorleven: op weg naar Gods toorn, op weg naar de hel, maar, maar....dat niet. Nee, nee. Je wilt terug, maar je kunt niet terug. Je reist op weg naar die afgrond, en schreeuwt tot God, maar elke dag brengt je er toch dichterbij. O Heere, nee.

Zie daar, Jezus kruist je pad. Daar vind Hij je. Daar kent Hij je. Is dat toevallig? Nee. Zeker weten van niet. Want in het begin lazen we dat Jezus, uitgaande van Jeruzalem, vertrok en gelijk Hij gewoon was naar de Olijfberg ging. Gelijk Hij gewoon was. Zo jij dat doen? Als je naar school fietst en je weet dat een paar jongens hebben afgesproken dat ze je daar en daar zullen opwachten om je in elkaar te slaan. Wat doe je dan? Dan denk je, weet je wat, ik fiets vanochtend een ander weggetje naar school, dan ontloop ik ze lekker. Toch?! En Jezus ging uit en gelijk Hij gewoon was, ging Hij de hof van Gethsemané in. Hij ontloopt het niet. Hij gaat gewoon daarnaartoe waar Hij altijd naartoe ging. Hij stelt er Zich voor beschikbaar. Hij wil het. Zondaren ontmoeten, hun pad kruisen die angst voor de hel hebben en schreeuwen naar God. Daar kruist Hij uw pad, jouw pad. En Hij zegt: Ik zal verder gaan. Ik ga dit pad verder: tot het einde toe, echt tot in de buitenste duisternis van Gods toorn en tot in de Godverlatenheid. Ik loop dit pad verder, en u en jij, mag dan terug. Terug tot God. Terug naar Zijn Vaderhart. Om zonder verschrikken voor God te verschijnen. Om met de Heere te zijn, nabij God te zijn. In Zijn gunst en nabijheid. Om eeuwig met de HEERE te zijn. Ga maar terug, Ik zal verdergaan.

Dat is groot, dat is rijk! Dan hoeft ik nooit meer te vrezen. Nooit meer te vrezen voor Gods toorn en voor de Godverlatenheid. Want ik ben op weg naar de hemel, op weg naar Gods heerlijkheid. En ik mag in mijn hoogste aanvechtingen verzekerd zijn dat mijn Heere Jezus door Zijn onuitsprekelijke smarten, verschrikking en helse kwelling mij van de helse

benauwdheid en pijn verlost heeft. Nu jaagt de dood geen angst meer aan. Dat wordt ons aangeboden op het dienblad van het Evangelie. Om Christus wil: terugkeer tot God, vrede met God, ingang in de heerlijkheid zonder vrees. Wie het niet laten kan, die kome, wie er niet van af kan blijven, die neme het om niet. Dan mag ik terug, want Jezus zegt: Ik ga verder. Verder op weg naar de toorn van God en de Godverlatenheid. Maar de satan wil Hem tegenhouden en Zijn vlees en bloed deinst terug.

In zware strijd zijnde. We hebben lezen dat er wel iets gebeurd is. Iets wonderlijks, iets wat ook alleen Lucas beschrijft in zijn Evangelie. In vers 43 lazen we: en van Hem werd gezien een engel uit de hemel die Hem versterkte. Dat is toch wel een lichtpunt geweest voor de Heere Jezus. Een engel zien. Wij zouden er jaloers op kunnen worden en vele mensen zijn dat ook: een engel zien. Dat zou nog eens wat zijn. Dan zouden al je twijfels weg zijn. Dan zou je toch echt iets heel bijzonders hebben meegemaakt.

Om te beginnen: ook ongelovigen hebben een engel gezien. Denk aan Bileam. Dus een engel zien, betekent niet het ultieme bewijs en de absolute grond om te geloven dat je een kind van God bent. Want dat is nog maar de vraag.

Vervolgens versterkt deze engel Jezus zodat Jezus Zijn weg naar Golgotha, naar de Godverlatenheid en hel, zal kunnen vervolgen. De engel neemt Jezus niet mee om het lijden te ontlopen, maar helpt Hem om versterkt Hem om het lijden juist verder in te kunnen gaan.

Ten derde is het wel bijzonder dat God, Zijn Vader, een engel stuurt. Voorheen sprak God de Vader op bijzondere momenten Zelf tot Zijn Zoon. Deze is Mijn Geliefde in Welke Ik Mijn welbehagen heb. Bij de doop in de Jordaan, bij de verheerlijking op de berg, en in Johannes 12 als Jezus over Zijn lijden spreekt en erg ontroerd is dan opnieuw. Maar hier, hier nu zijn Kind zo strijdt en worstelt. Beangst is. Nu stuurt Hij een knecht, een engel. Stel je voor, je hebt een eigen bedrijf en op een dag zie je dat je kind van een zolder valt op de grond en schreeuwt en gilt het uit. En als vader zeg je tegen één van je werknemers: jo ga eens even kijken en help hem een. En zelf blijf je waar je bent. Vader komt niet Zelf en spreekt niet Zelf, Hij stuurt een knecht. Het terugtrekken is begonnen. God trekt Zich terug van Zijn Zoon. En straks aan het kruis als Jezus roept dan spreekt Hij Zelf niet, en zendt Hij ook geen engel meer.

2 hoe Hij heeft gebeden

En ten vierde lezen we wat het gevolg is van die engel die Hem Versterkt: dat hij in zware strijd zijnde des te ernstiger bad. Versterking van God, hulp van God betekent niet, hoeft niet te betekenen dat je minder lijden krijgt, dat je weg minder zwaar wordt, dat je verlost wordt van waar je bang voor bent of middenin zit. Maar hier betekent het in elk geval dat Jezus versterkt wordt om te vuriger te kunnen bidden. Zijn last wordt niet

minder, maar Hij krijgt versterking om biddend die last te kunnen dragen. Hij bad des te ernstiger staat er. Letterlijk: uitgestrekter. Als of je een elastiek uittrekt zo lang mogelijk. Zo bid Jezus zo lang als het kan en moet, totdat Hij erdoorheen is, tot het einde toe. Maar ook zo intens als het kan. Dat Zijn verlangens, Zijn vurigheid wordt uitgetrokken zover het maar kan. Zover, dat Zijn zweet gaat lijken op druppels bloed. Zo dik wordt als bloeddruppels zijn. Misschien ook zo rood wordt omdat zich echt bloed erdoorheen mengt. Zo tot het uiterste ingespannen. Onder de last van onze zonden en de toorn Gods.

Wie Hem ontmoette, die vindt hier als in een spiegel voor ogen: zo zwaar leed en streed Hij voor mij. Met zoveel inspanning, met zoveel intensiteit streed Hij om mij te gaan verlossen en bereiken, om voor mij verzoening en de Heilige Geest te verwerven. Zo zwaar wilde U lijden, zo intens streed U, voor mij, voor mij. Onvoorstelbaar dat mijn zaligheid U zoveel waard was. Dat U voor mijn zaligheid dit alles overhad. Als ik dan zie wat ik vaak nog niet eens voor U overheb.....

Wie Hem ontmoette, die ziet als in een spiegel voor ogen: zoveel deed ik U aan met mijn zonden. Die angst en die schreeuw in Uw hart kwamen door mijn zonden. Die last van Gods toorn die legde ik met mijn zonden op U. Die dikke druppels zweet als bloed, die perste ik uit Uw hoofdhuid door mijn zonden. Kon ik maar meer berouw hebben over mijn zonden. Maar dieper invoelen wat een kwaad ik er U mee deed. Kon ik maar intenser haten om ooit nog zonde te doen.

En dan staat hij op en komt bij Zijn discipelen. Hij heeft overwonnen. De satan wilde Hem terugdringen, zijn vlees en bloed kromp ineen, maar Hij heeft overwonnen. Hij gaat door om Gods toorn te dragen en neder te dalen ter hel. Hij overwint. Als Hoofd van Zijn Kerk. Hij is Overwinnaar van de duivel. Hij kruist je pad en Hij ging verder naar de godverlatenheid en ik mag terug naar God en de hemel. Waarbij satan mij probeert tegen te houden. En dan denk ik aan dat woord uit Hebreeën 12. Gij hebt nog niet ten bloede toe tegengestaan, strijdende tegen de zonde. Want de duivel valt aan op weg naar de hemel. Jezus is buiten bereik, maar Zijn Kerk niet, nog niet. En satan zoekt je op en valt je aan. Hij doet het door aanvechting: je hebt teveel zonde, je bent veel te slecht, je hebt toch geen genade bij God, voor jouw kan en is dat toch niet. En hij roept gevoelens op van wanhoop en moedeloosheid.

Hij valt aan met verzoeken tot zonde. Hele fijne dingen die zonde zijn stalt hij uit en trekt hij je gedachten naar toe. Of de verzoeking om maar geen bijbel te lezen en geen tijd te nemen voor God. En hij roept gevoelens op van hebzucht, eerezucht, gemakzucht.

Hij valt aan als je kruisdragen moet. Als je veel meemaakt. Het één na het ander. En hij roept gevoelens op van opstand, van bitterheid, van verzet.

Hij valt aan met vervolging en verdrukking. De angst ervoor. Om God te verloochenen te verzwijgen, want als je wat laat merken of zegt, dan zullen ze nooit meer willen zien, dan maken ze je belachelijk, dan slaan ze je over voortaan. En hij roept gevoelens op van angst, van willen ontvluchten, van kleinmoedigheid en valse schaamte.

Jezus werd aangevallen op weg naar de hel, Zijn Kerk wordt aangevallen op weg naar de hemel. En als Jezus die aanvallen niet kon weerstaan anders in zware strijd van gebed, wat zullen wij dan? Als Jezus gebedsworsteling nodig had, zouden wij dan zo maar eventjes satan weerstaan? Wat een oproep tot gebed. Tegen de satan, tegen al die gevoelens van wanhoop en moedeloosheid, van boze lusten en hebzucht en gemakzucht, van opstand en bitterheid, van angst en vluchtgedrag. Vechten tegen jezelf. Kent u het? Er zal toch geen kind van God zijn die daar geen weet van heeft. Niemand op de weg naar de hemel zal het bespaard blijven. Kent u het? Die strijd tegen je eigen gevoelens en begeerten.

En hoe vaak gaven we maar toe en geven we maar toe.... Terwijl Jezus op weg naar de hel voor ons streed totdat Zijn zweet al bloed werd, geven wij op weg naar de hemel maar toe uit gemakzucht. Waar is onze gebedsworsteling. Voor onszelf en voor anderen? Strijden we voor anderen in het gebed? Behoud van kinderen en geliefden, familie land en Volk? Strijden we zelf tegen al die gevoelens die satan aanstoot? Gij hebt nog ten bloede toe niet tegenstaan, toch... gemakzucht legde het gebed lam. En we stopten maar en gaven toe aan onze gevoelens. Lieten ons meeslepen door satan.

En Jezus bad te ernstiger ten bloede toe. O Heere, vergeef, vergeef. Mijn biddeloosheid, mijn toegeeflijkheid. Als je daar geen last van krijgt.... Heere help, help mij. Sterk mij om te strijden in de gebeden. Troost en versterk mij door Uw Woord en Uw Geest. Op weg naar de hel moest Jezus Zijn Vader gaan missen, er kwam een knecht. Op weg naar de hemel ontvangen wij troost van Hemzelf. Zijn nabijheid. Zijn troost in het hart. Verworven door de Hem, Die het missen moest, ontvangen strijders en pelgrims vertroosting van de Heere Zelf. Van Zijn Geest. Ik ben het die u troost, Ik heb u liefgehad, Ik zal u leiden. Zijn Woord en Heilige Doop en Heilig Avondmaal zijn blijken van Zijn gunst en versterking. En zo komen zij aan. Na de strijd de overwinning.

Als dat toch niet zou zijn, dan kwam er niks van terecht. Want dan

komt er telkens niks van terecht. Dan kun je weleens worden aangesproken door het Woord dat je denkt: ik moet er meer me bezig zijn, ik moet echt God gaan zoeken, ik voel toch wel dat ik zo niet verder kan en zo niet sterven kan. En je krijgt echt goede voornemens. Het zal anders en beter en ijveriger moeten en gaan. En direct springt de duivel erop. Die wil je tegenhouden, die wil je blokkeren, die wil je bang maken en moedeloos en ...steeds verlies ik. Na een paar dagen of weken zijn alle goede voornemens weer weg en over. Satan houdt ons tegen, echt we kunnen niet tegen hem op. Net zolang totdat je inziet en leert: ik verlies het steeds. Dat zal altijd zo blijven, als ik in eigen kracht blijf strijden en probeer te veranderen en te verbeteren. Leerden wij dat? Eigen kracht voldoet niet. Heere Jezus, strijd U voor mij. Heere Jezus, weert U de satan. Houdt de satan op afstand, want anders kom ik nooit waar het wezen moet.

Want tegelijkertijd heeft Hij Zijn discipelen beschermd. Want we moeten dat maar letterlijk ons voorstellen. Jezus was een steenworp verder gegaan. Dus Hij bidt hier. En een 30 meter achter hem zijn drie discipelen even wakker om daarna in slaap te vallen. En nog weer verder naar achteren de andere 8. Satan valt op Jezus aan. Als Hij langs Jezus is en komt dan kan hij de 3 en de 8 discipelen aanvallen. Die op hun zwakste momenten zijn nu. Totaal in verwarring, die droefheid in slaap vallen, die niet weten wat er gebeurt en gebeuren zal. Die hoorden dat Jezus aan het Pascha zei: dit is Mijn lichaam dit is Mijn bloed, maar daar de lading ten enenmale niet van doorzien en bevatten. Als satan hen nu zou vinden en aanvallen, ze zouden allemaal bezwijken en Judas gelijk worden. Maar Jezus stelt Zich ertussen en houdt de satan tegen. Dat Zijn discipelen niet verzocht zullen worden boven wat zij aan kunnen. Zo treedt Hij ertussen. Zo beschermt Hij de Zijnen, nog steeds. Opdat zij niet verzocht worden boven wat zij vermogen. En op je zwakste momenten houdt Hij de satan tegen: wegblijven, afstand houden. Zo waakt Hij over het geloof van de Zijnen. Hij weet hoeveel het hebben kan. En vooral ook hoeveel het niet of nog niet of op dat moment niet hebben kan. Waarbij Hij wel eens anders kan meten dan ikzelf. Dat ik wel eens denk: Heere, dit kan ik niet erbij hebben, dit is teveel, of als dat nog komt dan haal ik het niet meer. Maar dat Hij anders oordeelt. Maar Hij houdt satan tegen zolang en wanneer Hij wil. En zoals de discipelen achter Jezus veilig waren Die de satan tegenhield, zo ben je veilig achter Jezus, Die de satan tegenhoudt, en waakt over mijn ziel.

Amen